

השיר שזכה בפרס תחרות השמות של חברת מצקין בע"מ:

השיר למעיל דפּעִיל

יש בריות החושבים על עסקי המדינה

או מחפשים בעתון רכילות ונגבות, אחרים מנסים להשיג פרנסה.

עבורי העתון — פרושו מודעות.

האופנה לי ערבה זה עידן עידנים כי מיום שהתחלתי ללמוד בתורה כבר ראיתי שכל הקסמים של חוה — באו רק מלבושה. מעלי התאנים.

אך נתתי עיני באותו המעיל הבינוני: אליו לב כל גבר ילהב; הוא מושלם ונאה, רק חסר בו הצליל של כנוי מלבב, ההולם לובשותיו.

שני לילות לא ישנתי, העולם התהפך...

הצרה לא בשם — יש לו שם לא גרוע.

רק צריך שיהיה קצת עברי ומושך ויזכיר תכונותיו של המעיל הידוע.

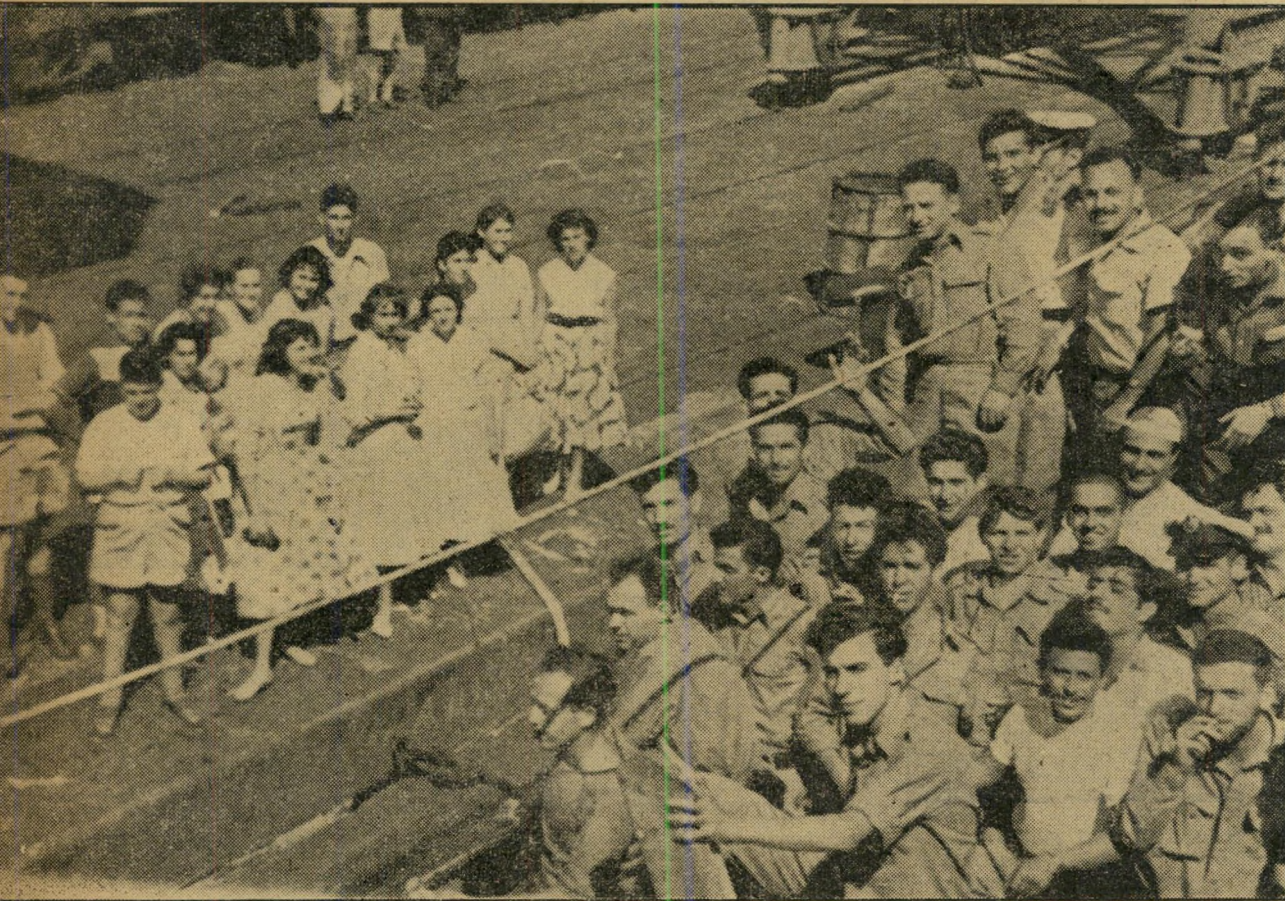
ומצאתי פתרון לצלצול הדומה: נקרא לו בשם די פשוט — "דפּעִיל", ואם נתאר תכונתו של הזה ייטיב לב קונות המעיל!

בקצור, על "דפּעִיל" החליטו! ואני בחלון ראוה לו אצפה.

כי תמיד זה נעים להגיד: "הי הביטו!"

האין הוא כביר, אם השם הוא כזה?"

אפרת כהן, צה"ל

קיפטאון קיבלו את מלחי מבטח ברוחב לב, טיפקו להם את כל מחסורם, והדריכו אותם בסיוורם בכל העיר, לא חסרו מקרים של התקשרות עם בנות המקום היהודיות.

ברנשים והתיבות. בירכתי מבטח, הקשורה לרציף בנמל קיפטאון, עומדים מלחי האניה, בעוד שעל החוף ממוסס ומתינות להם בנות הקהילה היהודית במקום. יהודי

נפטון רגז וכעס. גלי הים טלטלו את הירכתיים בשצף קצף, והרוח הקרה חדרה אפילו מבעד למעילים העבים בהם ההעטפו כל הנוכחים. לולא זכרו כי עברו את קריהמשה רק לפני ימים מספר, וכי הם נמצאים עתה בלב האיזור הטרופי, היו רבים מהנוכחים חושבים שהם נמצאים בציר הצפוני או הדרומי.

היה זה מעמד מוזר מאוד. כמעט כל אנשי הצוות, להוציא את אלה שהיו אותה שעה במשמרת, התכנסו בירכתיים. בראש ישבו המפקד, סגנו ושאר הקצינים. הם המתינו לתחילתו של המשפט הגדול. בית-הדין היה המשונה בבתי-הדין שהתכנסו אי-פעם בעולם. זה היה אולי בית הדין הראשון בעולם שהתכנס להרוץ את גור דינם של המשתמטים מטבילת קריהמשה המסורתית. האוירה הכבדה שהקיפה את כולם, החל בקהל וכלה בנאשמים, שהופיעו למשפט חבושי כובעים, ללא ציפית, העידה על הרצינות ועל המתח בו היו שרויים כולם.

טוני שממה הגדול, אשר ענד על חזהו את סמל משטרת הים של נפטון, קם ופתח בצעקה גדולה: "בית המשפט! הקהל מתבקש לקום!" דשדוש רגליים נשמע על הסיפון, ספסלים נשמטו ונפלו ברעש גדול. ההתרגשות אחזה את כולם לקראת הופעת בית המשפט. מבעד לפתח שמאחורי השולחן המוגבה והעטוף דגלי קוד צבעוניים, שניצב לפני היושבים, נכנסו השופטים. אפילו בתי הדין המפורסמים של כנופיות הקלורקלוסק-קלאן לא היו מתיישים בשופטים מעין אלה.

אב בית-הדין משה המאירי, והשופטים מידו גיטין ורב קנטוב, הופיעו כשהם עוטים מעילי סערה אפורים וחבושים מצפונות-גיר לבנות, בנוסח המדויק של הקלורקלוסק-קלאן. מאחוריהם התנוסס סמלה הצירי של ממלכת קריהמשה: קילשון ירוק, צלוב בגולגולת, כמות איום לחשיבות המעמד. ליד כל אחד מתברי בית-הדין ניצב שלט המגדיר את תפקידו.

למרות כל התפאורה והרקע הימיים, היה זה בית-דין המבוסס על כל סממני בתי הדין של עכברי היבשה. על המיקרופון שלפני הדיינים היה נעוץ שלט מזרה אימה: "שקט! תנו כבוד לבית הדין!"

הקטיגור, אורי פורת — הוא נפטון בכבודו ובעצמו — ניצב לבוש גלימה שחורה, כשמולו יושבים הסניגורים רוברט גליק ואהרון בוצ'אן, הצופן של האניה. לידם היה תא הנאשמים מלא מפה לפה ומגודר בחבל. שלוש דפיקות בפטיש מתכת ציינו את תחילת הדיונים. כתב האשמה היה ברור: הנאשמים התחמקו במזיד מלהיטבל בטקס קדוש, המיטו קלון על האניה כולה.

נאומי ההגנה של הנאשמים וסניגוריהם היו שונים לחלוטין. הנאשם יהושע מרגלית, למשל, נקט בקו של האשמות נגדיות נגד נפטון ושליחיו. את יונה פיישר ניטו להציל מגור-הדין הקטלני על סמך עדותו של הרופא, שהעיד כי יונה הוא בעל אישיות מפוצלת — חושב שהוא נמצא במקום אחר, בעוד שהוא נמצא למעשה, במקום שני.

נפטון לא יכול היה לשאת הצטדקויות מעין אלה. גליו הוזעפים

של הים, שהציפו את הירכתיים, גרמו שהמשפט יסתיים במהירות, כשבית-הדין חונן את כל הנאשמים מענשים חמורים, אולם מחייבם לעבור את הטקס שעה שבטח תחצה את קו המשווה בשנית, מצדה השני של היבשת.

הפקודה: לשתוק כרג

בינתיים שטה מבטח והתקרבה לנמל העגינה, אשר גרם השולחן הענקי, שמתחתיו היתה פרושה העיר האגדית. כל בעלי המצלמות שלפו את מצלמותיהם והחלו לצלם. בלילה היה לעיר מראה נהדר, שהוכיר לרבים את הפנורמה המתגלית למסתכל מראש הכרמל, לעבר חיפה. שוב לא יכלה מבטח להיכנס לנמל בלילה; היא נאלצה להטיל עוגן בלב ים ולהמתין עד שעות הבוקר.

הסיבה השניה לצהלה היתה הידיעה שבקיפטאון מחכה לצוות שק הדואר מהבית, שהובא באמצעות ציר ישראל ביוהנסבורג.

ב-12.13, בשעות הערב המוקדמות, יכלו מלחי מבטח להבחין בהר השולחן הענקי, שמתחתיו היתה פרושה העיר האגדית. כל בעלי המצלמות שלפו את מצלמותיהם והחלו לצלם. בלילה היה לעיר מראה נהדר, שהוכיר לרבים את הפנורמה המתגלית למסתכל מראש הכרמל, לעבר חיפה. שוב לא יכלה מבטח להיכנס לנמל בלילה; היא נאלצה להטיל עוגן בלב ים ולהמתין עד שעות הבוקר.

לפני שעגנה מבטח בנמל, אסף הקפטן את האנשים והורה להם פרוק בהלכות נימוס והתנהגות. קודם כל ניתנה הוראה לא לנצל את טוב לבם של סוחריו המקום היהודיים ולא לקנות דבר בכסף ישראלי. שלם האניה חילק לכולם כסף מקומי. קרש אף ערך מפעל מיוחד של אוסף כסף זר לשם קניית סיגריות אמריקאיות בהנחה גדולה.

מאחר שקיפטאון שורצת מלבד ביהודים גם בערבים מכל הסוגים והמינים, הוזהרו המלחים שלא לפטפט ולוא גם עם יהודי המקום. כל מה שמותר היה להם לומר הוא, שהם באים מהים וחוזרים אל הים.

למעשה, לא נתקלו אנשי מבטח באלמנטים עוינים בחוף קיפטאון. אפילו תושבי העיר הילידים קבלו אותם בחיבה גדולה.

נוסף לאזהרות רשמיות אלה, מתחו החברה את אנשי הצוות התימנים וכחי העור, שהם עלולים להיתלות אם יעזו להיכנס למלון שהכניסה אליו מותרת רק ללבנים. לא היתה זו אזהרה בעלמא, כי רק לפני זמן קצר נורק הקונסול המצרי בכבודו ובעצמו מקולנוע מקומי, בגלל צבע עורו הכהה.